

— На, татко! вземи си колкото пари ти трѣбватъ, па прошавай, азъ ще отивамъ да се бия за отечеството си съ дружината на Хаджи Димитра.

— Мене м'и не трѣбватъ паритѣ ти, синко, отговаря му расплаканъ башата, мене ми си нуженъ ти, ти си за мене и пари и животъ, като си живъ и здравъ около мене.

— Не мога да остана, татко, азъ съмъ се решилъ да пролея кръвта си за отечеството и дойдохъ да ви се обадя и да ви взема благословията.

Виждайки, че не може да разубеди своя храбъръ и юначенъ синъ отъ неговото твърдо намѣрение, Уста Пеню още същата нощъ трѣгва съ него за Търново. Тукъ баща и синъ се фотографирватъ за споменъ, прегръщатъ се и се раздѣлятъ . . . последна раздѣла.

Не се минава много време и родителитѣ чуватъ, че тѣхниятъ златенъ Златю е убитъ още въ първитѣ боеве на дружината. Но нелй и сами турцитѣ това дирятъ, — ако не могатъ самитѣ юнаци, то поне родителитѣ и роднинитѣ имъ да мжчатъ?. Башата не смѣе да въздъхне, майката не смѣе да заплаче, да понесе черно, да направи поменъ, да раздаде коливо . . .

Тжжна е кжщата на Уста-Пеня, както е тжжна цѣла България — но тайно, скрито, мълкомъ . . .

Александъръ Василевъ бѣше роденъ въ гр. Плосещъ, Ромѣния, въ 1848 г. Знае се, че градътъ Плосьъ е заселенъ отъ много Сливенци, бѣжанци и преселници, избѣгнали тукъ следъ Руско-Турската война въ 1829 г., и настанени въ две махали или квартали: Кършоолу и Кирчова махала. До освобождението на България $\frac{3}{4}$ отъ населението е било българско; днесъ българитѣ броятъ повече отъ 5—6000. Между тѣхъ преселенъ въ 1830 г. е и Василь Александровъ и неговата съпруга, отъ рода на Читаклиевци и потомци на Добри войвода. Синъ имъ Александъръ се роди като първо тѣхно чедо на 1843 г. Какво е било възпитанието на това дете, то се разбира. То още отъ малко знае, че е българинъ, че неговото отечество е въ робство. Следъ като се е училъ въ тамошното основно и класно училище, младиятъ Александъръ по-после се доучва въ градътъ